

[Helge Larsen.]

dringer i udskrivningsloven, som er til behandling, netop gives sådanne større fradrag for alle indkomster, at studerende, der har skattepligtige arbejdsindtægter eller legatindtægter, i mange tilfælde netop vil undgå at blive beskattet. Her er en imødekommelse af det synspunkt, som blev ført frem af de studerende ved den sidste forhandling af loven om ungdommens uddannelsesfond. Men når man derudover rejser spørgsmålet om en skattelettelse for de forældre, der betaler de unges uddannelse, vil jeg dog gøre opmærksom på, at det spørgsmål nok har flere sider end fremført af det ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Forslaget ville i første række, hvis man tænker sig det gennemført, således som det har været skitseret, være en begunstigelse af de forældre, der har de meget store indtægter, mens en lettelse på dette område kun vil gavne de mange meget lidt, hvis den overhovedet vil gavne dem. De unge, som har brug for hjælp fra ungdommens uddannelsesfond, kommer jo i de allerfleste tilfælde fra hjem, hvor den skattelettelse, der kunne gives for forsørgere, ville betyde uendelig lidt. Det, der for dem er det afgørende, er, at der er adgang til stipendier eller lån.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til gennemførelse og i øvrigt, hvad det sidste spørgsmål angår, henholde mig til bemærkningerne til lovforslaget, hvorefter dette spørgsmål skal tages op, når det af den højtærede minister nedsatte udvalg har gjort sit arbejde færdigt.

Gøting: De beløb, som stilles til rådighed for ungdommens uddannelsesfond og dermed til uddannelsesformål, vokser hurtigt, ildevarslede hurtigt. Millionerne ruller, fordi vi har så let ved at lade andre folks penge rulle. Vi begyndte i 1955 med 6 mill. kr., forøgede beløbet i 1958 til 13½ mill. kr., og nu foreslår den højtærede minister ca. 19 mill. kr., men peger samtidig på, at behovet er langt, langt større.

Jeg er enig med den højtærede minister i — det vil jeg sige med det samme — at uddannelsesspørgsmålet er brændende vigtigt ikke mindst i disse markedsdannelses-

år; men vi må ikke af bare iver for at hjælpe de unge glemme, at de selv skal betale i den sidste ende: beløbene vil før eller senere dukke op på skattebilletten eller i varepriserne. Vi må heller ikke for at støtte den intellektuelle opdragelse glemme, at vi i samme takt ødelægger den moralske opdragelse. Alt dette gælder, når vi taler om stipendier.

Et helt andet, sundt princip ligger der i låneordninger, og ad den vej kan der bygges en i sig selv hvilende fond op, som tilgoder ungdommens uddannelsesinteresser. Jeg er derfor tilfreds med, at det i 1958 lykkedes at forskyde forholdet mellem de to støtteordninger til fordel for låneordningen; jeg er ligeledes tilfreds med, at fordelingsprocenten stadig er 50, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg ville være endnu mere tilfreds, såfremt vi efterhånden kunne nå hen til forholdet 4 til 1 eller noget i den retning. Den dag, vi får ungdommen så højt uddannet, at den kan se, at stipendieordninger absolut er den en bjørnetjeneste, vil tendensen nok gå i den rigtige retning, og jeg håber, at det må ske engang ad åre.

Retsforbundet vil under udvalgsbehandlingen medvirke til, at hjælpen til den studerende ungdom ydes som lån fremfor som tilskud, hvor saglige grunde ikke taler imod en sådan ordning, for den slags grunde findes jo også, det erkender vi; men så længe vi blot har forholdet fifty-fifty, vil vi ikke stille hårde krav på dette område.

Petra Petersen: Det forslag, vi i dag diskuterer, betyder en forhøjelse af fonden fra 13 mill. kr. til 18 mill. kr. plus den million, som skal bruges til dækning af gymnasiasternes rejse- og opholdsudgifter.

Det er selvfølgelig en forbedring af det bestående, men enhver må vel alligevel erkende, at der er lang vej igen til de 31 mill. kr., som Danske Studerendes Fællesråd i 1958 ud fra principperne i ungdomskommissionens betænkning beregnede som nødvendige. Dertil kommer, som ministeren selv har oplyst, det forhøjede elevtal og prisstigningerne.

Der er i vore dage i alle lande stigende interesse for spørgsmålet om højere uddannelse, og der ydes mere og mere i økonomisk henseende og på anden måde på dette område. Årsagen er den naturlige, at alle